Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
TAMARY ĆAPETA
přednesené dne 21. března 2024[1]

Věc C-224/23 P

Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL),
Issam Abdelmouine
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Státní podpory – Údajná podpora ve prospěch klubu Paris Saint-Germain FC – Nařízení (EU) 2015/1589 – Článek 1 písm. h) – Článek 24 odst. 2 – Pojem ‚zúčastněná strana' – Rozsah významu pojmu ‚zájem' určité osoby, podniku nebo sdružení podniků – Nezbytnost existence příčinné souvislosti mezi zájmy těchto stran a poskytnutím podpory"

I. Úvod

1. Issam Abdelmouine je hrdý fanoušek klubu FC Barcelona a *„socio"* (člen) tohoto fotbalového klubu. Společně s Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (dále jen „PBL"), francouzským sdružením fotbalových fanoušků klubu FC Barcelona, podal stížnost k Evropské Komisi týkající se údajné protiprávní státní podpory poskytnuté Francií tím způsobem, že nevymáhala dodržování určitých pravidel týkajících se finančního fair play vydaných Unií evropských fotbalových asociací (dále jen „UEFA"). Tvrdil, že nevymáhání dodržování těchto pravidel umožnilo klubu Paris Saint-Germain FC, aby si zajistil přestup fotbalového hráče Lionela Messiho z klubu FC Barcelona do klubu Paris Saint-Germain FC.

2. Komise na stížnost odpověděla dopisem, ve kterém vysvětlila, že tuto korespondenci nelze považovat za „formální stížnost"[2], neboť I. Abdelmouine nemá postavení „zúčastněné strany" ve smyslu procesního nařízení[3].

3. V rozsudku ze dne 8. února 2023, PBL a WA v. Komise (T-538/21, nezveřejněný, EU:T:2023:53, dále jen „napadený rozsudek"), který byl vydán v řízení o žalobě na neplatnost tohoto dopisu, potvrdil Tribunál stanovisko Komise, podle kterého nemůže být uznáno postavení I. Abdelmouineho jako „zúčastněné strany" ve smyslu procesního nařízení.

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Hned na úvod zdůrazním, že se jedná o pojem, který v procesním nařízení obsažen není.

[3] – Nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9, dále jen „procesní nařízení"), čl. 1 písm. h).

4. V rámci tohoto řízení o kasačním opravném prostředku je úkolem Soudního dvora vyjasnit požadavky, z nichž vychází pojem „zúčastněná strana“ pro účely řízení o stížnosti v oblasti státní podpory.

II. Skutečnosti předcházející věci

A. Stížnost ke Komisi a dotčený dopis

5. Skutkové okolnosti a právní rámec relevantní pro toto řízení o kasačním opravném prostředku lze shrnout následovně.

6. Dne 8. srpna 2021 oznámil klub FC Barcelona odchod Lionela Messiho do klubu Paris Saint-Germain FC.

7. Téhož dne si I. Abdelmouine stěžoval Komisi na údajnou protiprávní státní podporu poskytnutou klubu Paris Saint-Germain FC ze strany Ligue de Football Professionnel (Profesionální fotbalová liga Francie) a jejího správního orgánu dohledu, která měla být dle jeho tvrzení poskytnuta tím, že Fédération Française de Football (Francouzský fotbalový svaz) dočasně pozastavil vymáhání dodržování nařízení UEFA o udělování klubových licencí a finančním fair play [4].

8. Podle I. Abdelmouineho toto rozhodnutí o zdržení se vymáhání vedlo k narušení pravidel uplatňovaných profesionálními fotbalovými organizacemi ve Španělsku a ve Francii, což mělo dopad na hospodářskou soutěž a umožnilo klubu Paris Saint-Germain FC uzavřít smlouvu s Lionelem Messim.

9. Na stížnost I. Abdelmouineho odpověděla Komise dopisem ze dne 1. září 2021 (dále jen „sporné rozhodnutí“) [5].

10. V relevantní části sporného rozhodnutí se uvádí:

„Podle čl. 24 odst. 2 [procesního nařízení] mohou formální stížnosti podávat pouze zúčastněné strany. Zúčastněnými stranami jsou kterýkoliv členský stát, osoba, podnik nebo sdružení podniků, jejichž zájmy by mohly být ovlivněny poskytnutím podpory, zejména příjemce podpory, konkurenční podniky a profesní sdružení […]

Stížnost jste podal jménem člena (*socio*) klubu [FC Barcelona]. Člen není ani konkurentem klubu Paris Saint-Germain FC, ani profesním sdružením. Definice ‚zúčastněné strany‘ sice není omezena výlučně na konkurenty příjemce podpory, ale čistě obecné nebo nepřímé zájmy určité osoby ve vztahu k určitému opatření nepostačují k tomu, aby bylo možno tuto osobu kvalifikovat jako zúčastněnou stranu, neboť z takových skutečností nevyplývá žádný skutečný dopad na její postavení. Například postavení akcionáře společnosti, která je konkurentem příjemce podpory, nezakládá na straně tohoto akcionáře žádný jeho vlastní zájem odlišný od zájmu dotčené společnosti. Akcionář může hájit své zájmy ve vztahu k tomuto opatření pouze výkonem svých práv společníka tohoto podniku, přičemž tento podnik sám může mít právo podat stížnost.

[4] – Nařízení UEFA o udělování klubových licencí a finančním fair play jsou k dispozici na adrese: https://documents.uefa.com/v/u/MFxeqLNKelkYyh5JSafuhg.

[5] – Tento dokument je evidován pod spisovou značkou COMP. C.4/AH/mdr 2021(092342).

Postavení zúčastněné strany nemají všechny osoby, které by mohly být dotčeny snížením ročního čistého hospodářského výsledku podniku. Situace členů („*socios*“) klubu [FC Barcelona], který má status neziskového sdružení, je v tomto ohledu podobná situaci akcionářů společnosti, neboť tito členové mohou uplatňovat pouze nepřímý zájem na dotčeném opatření, a sice prostřednictvím klubu [FC Barcelona].

Vzhledem k tomu, že tedy nesplňujete kritéria zúčastněné strany, nelze Vaše podání považovat za formální stížnost ve smyslu čl. 24 odst. 2 [procesního nařízení].“

B. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

11. Návrhem ze dne 2. září 2021 podali PBL a I. Abdelmouine (společně dále jen „navrhovatelé“) u Tribunálu žalobu podle článku 263 SFEU.

12. Touto žalobou se navrhovatelé domáhali zrušení sporného rozhodnutí a toho, aby bylo Komisi nařízeno zejména zahájit vyšetřování proti Francii z důvodu protiprávní státní podpory poskytnuté klubu Paris Saint-Germain FC v souvislosti s jeho národními a evropskými soutěžemi [6].

13. Jediný žalobní důvod uplatněný v prvním stupni vycházel z porušení čl. 1 písm. h) procesního nařízení. Navrhovatelé v rámci tohoto žalobního důvodu rovněž tvrdili, že Komise nesprávně považovala za srovnatelné postavení akcionáře s postavením „*socio*“, čímž dospěla k nesprávnému výkladu pojmu „zúčastněná strana“ [7].

14. V napadeném rozsudku Tribunál nejprve prohlásil žalobu na neplatnost za nepřípustnou v rozsahu, v němž byla podána sdružením PBL, jelikož neexistoval žádný důkaz o tom, že stížnost byla podána rovněž jménem tohoto účastníka řízení [8].

15. Zadruhé zkoumal Tribunál čtyři druhy zájmu, kterých se dovolával I. Abdelmouine, a sice: i) přímým majetkovým zájmem ve vztahu k finanční situaci klubu FC Barcelona; ii) zájmem založeným na hodnotách fotbalu a obrany sportu; iii) dopadem narušení hospodářské soutěže na způsob organizace klubu FC Barcelona; a iv) zájmem na zachování práv „*socios*“ v případě změny postavení nebo struktury klubu FC Barcelona.

16. Tribunál dospěl k závěru, že žádný ze zájmů, kterých se dovolával I. Abdelmouine na podporu svého postavení „zúčastněné strany“ ve smyslu čl. 1 písm. h) procesního nařízení, nemůže vést ke zrušení sporného rozhodnutí [9].

17. Zatřetí Tribunál prohlásil za neúčinné tvrzení I. Abdelmouineho, že jeho postavení „*socio*“ nelze klást na roveň postavení akcionáře společnosti. Vysvětlil, že analogie vyjádřená Komisí ve sporném rozhodnutí je pouze podpůrná ve vztahu k prohlášení Komise, že I. Abdelmouine nemá postavení „zúčastněné strany“ [10].

18. Ve světle výše uvedených závěrů Tribunál žalobu na neplatnost zamítl a navrhovatelům uložil náhradu nákladů řízení.

6 – Bod 7 napadeného rozsudku.

7 – Bod 19 napadeného rozsudku.

8 – Body 17 a 18 napadeného rozsudku.

9 – Body 28 až 47 napadeného rozsudku.

10 – Body 51 až 53 napadeného rozsudku.

III. Řízení u Soudního dvora

19. Kasačním opravným prostředkem podaným dne 11. dubna 2023 se navrhovatelé domáhají, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek v plném rozsahu a vyhověl návrhovým žádáním předloženým navrhovateli v řízení v prvním stupni v jejich konečném znění.

20. Ve své kasační odpovědi podané dne 14. července 2023 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

IV. Analýza

21. Sporným rozhodnutím Komise informovala I. Abdelmouineho, že jeho stížnost nelze považovat za „formální" stížnost ve smyslu čl. 24 odst. 2 procesního nařízení. Podle Komise je důvodem skutečnost, že I. Abdelmouine neměl postavení „zúčastněné strany", jak je tento pojem uveden v čl. 1 písm. h) tohoto nařízení. Sporné rozhodnutí však rovněž uvádí, že informace poskytnuté I. Abdelmouinem budou zaznamenány jako „obecné informace o trhu" [11].

22. Komise nevysvětlila, jaké důsledky bude mít odmítnutí považovat korespondenci I. Abdelmouineho za „formální" stížnost, ale místo toho za „obecné informace o trhu". Sporné rozhodnutí rovněž neobsahuje žádné prohlášení o tom, zda se Komise domnívá, že se ve věci jedná o (protiprávní) státní podporu, popřípadě zda má v úmyslu zahájit formální vyšetřovací řízení.

23. Svou žalobou na neplatnost tak navrhovatelé v podstatě zpochybňují odmítnutí Komise kvalifikovat I. Abdelmouineho jako „zúčastněnou stranu".

24. Toto zpochybnění vyvolává podle mého názoru dvě otázky. Zaprvé, jaké důsledky má toto odmítnutí pro I. Abdelmouineho? Zadruhé, bylo I. Abdelmouinemu postavení „zúčastněné strany" odepřeno neprávem?

25. Těmito otázkami se budu zabývat postupně. Za tímto účelem nejprve stručně vysvětlím procesní práva přiznaná „zúčastněným stranám" a procesní práva přiznaná osobám, které takové postavení nemají (A). Poté se budu zabývat podmínkami pro získání postavení „zúčastněné strany" ve smyslu čl. 1 písm. h) procesního nařízení (B). Nakonec posoudím, zda se Tribunál nedopustil pochybení, když I. Abdelmouinemu postavení „zúčastněné strany" odmítl přiznat (C).

A. Procesní práva „zúčastněných stran" a jiných osob

26. Povinnost Komise vyšetřovat podpory, které mohou narušit účinnou a nenarušenou hospodářskou soutěž mezi podniky (a členskými státy) na vnitřním trhu, vyplývá přímo ze Smluv.

[11] – Tento pojem není v procesním nařízení definován. Je však zmíněn v bodě 32 odůvodnění tohoto nařízení, v souvislosti s vysvětlením důsledků plynoucích z podání, které nesplňuje podmínky stanovené ve formuláři pro stížnosti: tedy tyto informace „[by neměly] nezbytně vést k vyšetřovacímu řízení *ex officio*".

27. Kdykoli tedy Komise obdrží informace, podle nichž údajně mohlo dojít k porušení článku 107 SFEU, měla by podle čl. 108 odst. 3 SFEU tyto informace posoudit a rozhodnout, zda vyžadují přijetí dalších opatření, včetně zahájení řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU [12].

28. Tato povinnost vzniká nezávisle na tom, zda se Komise určité informace dozví od osoby, která je postižena narušením hospodářské soutěže na vnitřním trhu, nebo od osoby, u které lze mít za to, že má s ohledem na poskytnutí údajně protiprávní podpory obavy spíše „společného zájmu“ nebo „obecné povahy“.

29. Současně článek 108 SFEU svěřuje Komisi výlučnou pravomoc dohlížet na řádné provádění pravidel týkajících se státních podpor a stanoví, že Komise má tuto úlohu plnit „ve spolupráci s členskými státy“.

30. To vedlo Soudní dvůr k závěru, že řízení o kontrole státních podpor se týká zásadně pouze Komise a členských států: vyšetřování týkající se poskytnutí podpory se zahajuje vůči státu a je určeno tomuto státu, nikoli vůči příjemci této podpory nebo jiným stranám, které jsou jí dotčeny [13].

31. Třetí osoby jsou tak v zásadě vyloučeny z řízení v oblasti státních podpor, zejména z jeho předběžné fáze, před přijetím rozhodnutí o otázce, zda je nutno zahájit vyšetřování podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

32. Toto vyloučení znamená, že příjemce podpory ani žádný jiný subjekt, který je tímto opatřením dotčen, nelze považovat za subjekt, který by měl v předběžné fázi přezkumu podpor podle čl. 108 odst. 3 SFEU nějakou zvláštní úlohu [14].

33. Třetí strany byly považovány za nositele určitých procesních práv pouze na úrovni formálního vyšetřovacího řízení zahájeného na základě čl. 108 odst. 2 SFEU. Vzhledem k tomu, že tato fáze řízení má „Komisi umožnit, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci“, je tento orgán povinen poskytnout každé „zúčastněné“ straně možnost předložil své připomínky [15].

34. Komise má sice povinnost, zakotvenou ve Smlouvě, prošetřit všechny potenciální případy protiprávní podpory, avšak v předběžné fázi přezkumu neměly zúčastněné strany žádná procesní práva.

[12] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France [(C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 62, dále jen „Komise v. Sytraval a Brink's France“), v němž Soudní dvůr vysvětluje, že Komise sice není povinna vést se stěžovatelem korespondenci, nicméně „toto zjištění neznamená, že Komise není v případě potřeby povinna prošetřit stížnost nad rámec pouhého přezkoumání skutkových a právních okolností, se kterými ji seznámil stěžovatel. Komise je povinna v zájmu řádného uplatňování základních pravidel Smlouvy týkajících se státních podpor provést pečlivé a nestranné posouzení stížnosti, což může vyžadovat přezkum skutečností, které nebyly stěžovatelem výslovně uvedeny“]. Obdobně viz též stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další (C-47/10 P, EU:C:2011:373, bod 120).

[13] – V tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Sytraval a Brink's France a ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise (C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, body 81 a 83).

[14] – Viz například rozsudky ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise (C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, bod 83), a ze dne 6. října 2005, Scott v. Komise (C-276/03 P, EU:C:2005:590, bod 33). Tedy navzdory skutečnosti, jak vysvětluje generální advokát C. O. Lenz ve svém stanovisku ve věci Komise v. Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1997:249, bod 86), že „Smlouva nezakazuje Komisi vyslechnout stanoviska zúčastněné strany ve fázi předběžného posouzení podle čl. 93 odst. 3“.

[15] – Viz rozsudek ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise (C-225/91, EU:C:1993:239, bod 16). Obdobně viz též rozsudek ze dne 20. března 1984, Německo v. Komise (84/82, EU:C:1984:117, body 11 a 13).

35. Teprve v roce 1998, po vydání rozsudku ve věci Komise v. Sytraval a Brink's France, byla třetím osobám poprvé přiznána určitá procesní práva mimo rámec formálního vyšetřovacího řízení [16].

36. V důsledku tohoto rozsudku rovněž došlo v průběhu legislativního postupu, který vyústil v přijetí nařízení 659/1999 [17] (předchůdce procesního nařízení) [18], k tomu, že těmto stranám bylo formálně přiznáno zvláštní právo podat stížnost Komisi s cílem „informovat Komisi o každé údajné protiprávní podpoře“ [19].

37. Toto právo podat stížnost je spjato s určitými procesními právy přiznanými procesním nařízením v předběžné fázi řízení.

38. Například při podání stížnosti požaduje čl. 24 odst. 2 procesního nařízení, aby Komise se stěžovatelem komunikovala. Tento požadavek znamená, že pokud má Komise na základě informací poskytnutých ve stížnosti za to, že *prima facie* neexistují dostatečné důvody pro zahájení formálního vyšetřovacího řízení, má povinnost uvědomit o tomto rozhodnutí zúčastněnou stranu. Poté, co Komise zúčastněné straně sdělí své stanovisko, musí jí ještě poskytnout lhůtu k vyjádření, a případně k doplnění dalších informací. Nakonec je Komise povinna zaslat „zúčastněné straně“ kopii rozhodnutí v případu, kterého se daná stížnost týkala.

39. Tato práva byla dále posílena v judikatuře.

40. Z tohoto důvodu byla zejména v případech, kdy se Komise rozhodne nezahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, neboť má za to, že opatření, které bylo příčinou podání stížnosti, nepředstavuje podporu neslučitelnou s vnitřním trhem, nebo z toho důvodu, že je tato podpora považována za odůvodněnou, stěžovateli přiznána aktivní legitimace k podání žaloby proti výslednému rozhodnutí na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Soudní dvůr měl za to, že možnost zahájení řízení je odůvodněna procesními právy, která by třetí osobě svědčila v případě zahájení formálního řízení [20].

41. Procesní nařízení tedy třetím osobám nabízí procesní možnost alespoň určité míry komunikace s Komisí před zahájením formálního řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU [21].

[16] – Viz rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, body 45 až 48.

[17] – Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339, dále jen „nařízení č. 659/1999“).

[18] – Jak dokládají přípravné prace k tomuto nařízení, toto právo Komise původně nenavrhovala [viz návrh nařízení Rady (ES), kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (COM/98/0073 final) (Úř. věst. 1998, C 116, s. 13)]. Ve skutečnosti to byl Evropský hospodářský a sociální výbor, kdo s odkazem na rozsudek ve věci Komise v. Sytraval a Brink's France uvedl, že by patrně bylo vhodné, aby určitým stranám bylo přiznáno právo na podání stížnosti. Viz stanovisko Hospodářského a sociálního výboru k návrhu nařízení Rady (ES), kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. 1998, C 284, s. 10), bod 4.3.1.

[19] – Viz čl. 20 odst. 2 nařízení č. 659/1999, který přiznával jakékoliv zúčastněné straně právo „informovat Komisi o každé údajné protiprávní podpoře a o každém údajném zneužití podpory“.

[20] – Viz zejména rozsudky ze dne 17. července 2008, Athinaïki Techniki v. Komise (C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 36 a citovaná judikatura), a ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další (C-284/21 P, EU:C:2023:58, bod 53 a citovaná judikatura).

[21] – Navzdory právě uvedenému, procesní postavení třetích osob v řízení o státní podpoře se stále liší od liberálnějšího postavení přiznaného těmto stranám v antimonopolní oblasti a v oblasti obchodu; pro srovnání článek 5 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81), a článek 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21). Obdobně, pokud jde o rozdíl oproti antimonopolním šetřením, viz Niejahr, M., a Scharf, T., „Some Thoughts on the Jurisprudence of European Courts concerning the Admissibility of Actions against State Aid Decisions“, *EC State Aid Law – Le droit des aides d'État dans la CE: Liber amicorum Francisco Santaolalla Gadea*, Kluwer, 2008, s. 353 a 354.

42. Procesní nařízení však nepřiznává procesní práva jakékoli třetí osobě, která Komisi předloží informace týkající se údajné státní podpory. Procesní nařízení naopak inherentně rozlišuje mezi „zúčastněnými stranami“ a osobami, které budu nazývat „ostatními poskytovateli informací“.

43. Podle čl. 12 odst. 1 prvního pododstavce procesního nařízení *může* Komise z vlastního podnětu přezkoumat informace týkající se údajné protiprávní podpory *z jakéhokoli zdroje*. Naproti tomu druhý pododstavec tohoto ustanovení stanoví, že Komise *přezkoumá* bez zbytečného prodlení veškeré stížnosti podané *„zúčastněnou stranou“*, pokud je tato stížnost podána podle čl. 24 odst. 2 procesního nařízení [22].

44. Článek 24 odst. 2 procesního nařízení vyhrazuje „zúčastněným stranám“ právo podat stížnost.

45. Tento článek konkrétně stanoví, že „[k]aždá zúčastněná strana může podat stížnost s cílem informovat Komisi o jakékoli údajné protiprávní podpoře a o jakémkoli údajném zneužití podpory. Za tímto účelem zúčastněná strana řádně vyplní formulář, který byl stanoven v prováděcím předpise […], a uvede v něm všechny povinné požadované informace“ [23].

46. Článek 24 odst. 2 procesního nařízení tedy stanoví dva praktické požadavky na podání stížnosti Komisi: i) nutnost splnit kvalifikační kritéria „zúčastněné strany“; a ii) nutnost vyplnit standardní formulář společně s poskytnutím určitých informací k doložení *„prima facie“* existence protiprávní podpory nebo zneužití podpory [24].

47. Pojem „zúčastněná strana“ tak přiznává tomuto typu poskytovatele informací jistá procesní práva, která „ostatním poskytovatelům informací“ nesvědčí.

48. Z toho vyplývá následující důsledek: Komise tím, že I. Abdelmouinemu odepřela postavení „zúčastněné strany“ ve smyslu procesního nařízení, mu rovněž upřela procesní práva zakotvená v tomto nařízení, přestože to Komisi nezbavuje povinnosti poskytnuté informace týkající se údajné státní podpory prošetřit.

B. Co je „zúčastněná strana“?

49. Definice „zúčastněné strany“ je zakotvena v čl. 1 písm. h) procesního nařízení.

50. Toto ustanovení, které zachovává znění nařízení č. 659/1999, kodifikuje judikaturu Soudního dvora týkající se pojmu „zúčastněná strana“ ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU [25].

51. Stanoví, že „zúčastněnou stranou“ je „kterýkoliv členský stát, osoba, podnik nebo sdružení podniků, jejichž zájmy by mohly být ovlivněny poskytnutím podpory, zejména příjemce podpory, konkurenční podniky a profesní sdružení“.

[22] – Je zajímavé, že odpovídající ustanovení nařízení č. 659/1999, čl. 10 odst. 1, takto nerozlišovalo. Stanovilo, že „[p]okud má Komise k dispozici informace týkající se údajné protiprávní podpory, *přezkoumá* je bezodkladně bez ohledu na jejich zdroj“ (kurzivou zvýraznila autorka tohoto stanoviska).

[23] – Článek 24 odst. 2 procesního nařízení.

[24] – Přičemž druhý uvedený požadavek je dále upřesněn v čl. 24 odst. 2 druhém pododstavci procesního nařízení.

[25] – Viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další [C-284/21 P, EU:C:2023:58, bod 58 a citovaná judikatura, v němž Soudní dvůr vysvětluje, že „unijní normotvůrce kodifikoval definici pojmu ‚zúčastněná strana‘, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, v čl. 1 písm. h)“ procesního nařízení].

52. Soudní dvůr připustil, že tato definice sice nepochybně zahrnuje konkurenční podniky příjemce podpory [26], její znění však umožňuje, aby se tento pojem vztahoval na „neurčitý okruh adresátů“ [27].

53. Kvalifikačním kritériem, které tuto teoreticky otevřenou množinu osob omezuje, je to, zda by „*zájmy* [dané osoby] mohly být *ovlivněny* poskytnutím podpory“ [28].

54. Vzhledem k tomu, že se projednávaná věc týká osoby, která není podnikem konkurujícím podniku, jemuž byla údajně poskytnuta podpora, je pro zodpovězení otázky, zda I. Abdelmouine má postavení „zúčastněné strany“, relevantní význam pojmů „*zájmy*“ a „*ovlivněny*“, které jsou obsaženy v čl. 1 písm. h) procesního nařízení.

1. K výkladu pojmu „zájem“

55. Jaké zájmy mohou zajistit kvalifikaci určité fyzické nebo právnické osoby jako „zúčastněné strany“? Procesní nařízení se k této otázce nevyjadřuje.

56. V jedné linii judikatury zastával Tribunál názor, že osoba, která má „čistě obecný nebo nepřímý zájem“ ve vztahu k určité podpoře, *nemůže* splňovat kvalifikační kritéria „zúčastněné strany“ [29]. Tato linie judikatury nevysvětluje, co se rozumí „čistě obecnými“ zájmy. Patrně však čerpá inspiraci z judikatury týkající se aktů, které se určité osoby osobně dotýkají ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU [30]. Tento přístup je podle mého názoru nesprávný.

57. V rozsahu, v němž je pojem „zájem“ spjat s postavením „zúčastněné strany“ v řízení v oblasti státních podpor, není tento pojem spojen s oprávněním této strany napadnout rozhodnutí Komise, které získává v rámci formálního vyšetřovacího řízení zakotveného v čl. 108 odst. 2 SFEU. Pro účely aktivní legitimace k podání žaloby proti takovému rozhodnutí musí „zúčastněná strana“ prokázat, že je daným rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčena – tato způsobilost nevyplývá přímo z jejího postavení „zúčastněné strany“ podle procesního nařízení [31].

58. Bezprostřední a osobní dotčení se předpokládá pouze v případě, že chce zúčastněná strana napadnout rozhodnutí o nezahájení formálního řízení (viz bod 40 tohoto stanoviska).

[26] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. listopadu 1984, Intermills v. Komise (323/82, EU:C:1984:345, bod 16), a ze dne 24. května 2011, Komise v. Kronoply a Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 63).

[27] – Viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další (C-284/21 P, EU:C:2023:58, bod 59 a citovaná judikatura). V tomto smyslu viz též rozsudek ze dne 14. listopadu 1984, Intermills v. Komise (323/82, EU:C:1984:345, bod 16).

[28] – Článek 1 písm. h) procesního nařízení. Kurzivou zvýraznila autorka tohoto stanoviska.

[29] – Viz bod 33 napadeného rozsudku; rozsudky ze dne 19. prosince 2019, BPC Lux 2 a další v. Komise (T-812/14 RENV, nezveřejněný, EU:T:2019:885, bod 60); a ze dne 7. června 2023, UNSA Énergie v. Komise (T-322/22, nezveřejněný, EU:T:2023:307, bod 20); a usnesení ze dne 25. června 2003, Pérez Escolar v. Komise (T-41/01, EU:T:2003:175, bod 36).

[30] – Tato linie judikatury tedy spočívá na výkladu kritéria odlišného (právního) kritéria. V tomto ohledu viz především rozsudek ze dne 19. prosince 2019, BPC Lux 2 a další v. Komise (T-812/14 RENV, nezveřejněný, EU:T:2019:885, bod 60), v němž Tribunál odkazuje na usnesení ze dne 25. června 2003, Pérez Escolar v. Komise (T-41/01, EU:T:2003:175, bod 36), které zase vychází z rozsudku ze dne 16. září 1998, Waterleiding Maatschappij v. Komise (T-188/95, EU:T:1998:217, bod 37), jež vysvětluje, že „žalobkyně nemůže být osobně dotčena z důvodu normativní povahy napadeného rozhodnutí, kterým bylo pouze schváleno použití daňových ustanovení s obecnou působností [neboť] takové opatření se použije na objektivně určené situace a vyvolává právní účinky vůči kategorii osob, která je vymezena obecně a abstraktně“.

[31] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další (C-284/21 P, EU:C:2023:58, bod 54 a citovaná judikatura).

59. V jiné linii judikatury však Tribunál nepodmiňuje postavení „zúčastněné strany“ tím, aby byl určitý zájem *osobní* povahy, na rozdíl od povahy *obecné* [32].

60. Domnívám se, že tento přístup lépe odpovídá účelu postavení „zúčastněné strany“ v řízení v oblasti státních podpor.

61. Řízení o stížnosti je, jak stanoví samotné procesní nařízení, „základním zdrojem informací k odhalení porušení pravidel Unie pro poskytování státní podpory“ [33].

62. V tomto ohledu by mělo být irelevantní, jaký druh subjektivního zájmu vedl stěžovatele k tomu, aby se obrátil na Komisi s tvrzením o existenci protiprávní podpory [34].

63. Informace, které Komise obdrží od zúčastněných stran, jí umožní potenciálně odhalit a prošetřit, zda má podpora nepříznivé účinky na vnitřní trh. I když tedy zájmy stěžovatele nejsou sladěny například se zájmy příjemce podpory, popřípadě se vůbec nejedná o hospodářské zájmy, důležitý je veřejný zájem sdílený všemi subjekty unijního práva, nad nímž vykonává Komise dohled, a sice zájem na zákazu *jakékoli* podpory, která není v souladu s podmínkami hospodářské soutěže na vnitřním trhu.

64. Tento otevřený přístup k vymezení okruhu „zájmů“ podle procesního nařízení se velmi zřetelně odráží v rozsudku Soudního dvora ve věci Ja zum Nürburgring v. Komise [35].

65. V tomto rozsudku Soudní dvůr vysvětlil, že zájem „spolk[u], který hájí zájmy celého německého automobilového sportu v souvislosti s okruhem Nürburgring, […] [jehož] hlavním cílem je zajistit provozování tohoto okruhu za hospodářských podmínek zaměřených na obecný zájem zajišťující přístup k tomuto okruhu rovněž amatérským sportovcům“ [36], je dostatečný ke splnění kritéria „zájmu“.

66. Není tedy žádný důvod se domnívat, že zájem na zachování určité organizační a funkční struktury sportovních organizací, nebo dokonce širší zájem na zajištění spravedlnosti v určitém sportu, nemůže být zohledněn jako zájem dostačující pro kvalifikaci strany jako „zúčastněné strany“ ve smyslu procesního nařízení.

67. Z toho vyplývá, že otázka, jaké zájmy mohou být dotčeny, je poměrně jednoduchá: *jakýkoli* zájem může být chráněn prostřednictvím podání stížnosti proti poskytnutí podpory, která by mohla mít dopad na podmínky hospodářské soutěže na vnitřním trhu.

[32] – Viz rozsudek ze dne 15. září 2021, CAPA a další v. Komise (T-777/19, EU:T:2021:588, bod 89, v němž Tribunál uvádí, že „nelze v tomto ohledu v zásadě vyloučit, že se podpora konkrétně dotýká zájmů třetích osob z důvodu dopadů, které má podporované zařízení na své okolí a především na jiné činnosti, které jsou vykonávány v jeho blízkosti“), potvrzeno v řízení o kasačním opravném prostředku usnesením ze dne 14. prosince 2023, CAPA a další v. Komise (C-742/21 P, nezveřejněné, EU:C:2023:1000, bod 83).

[33] – Bod 32 odůvodnění procesního nařízení.

[34] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další (C-284/21 P, EU:C:2023:58, bod 60), ve kterém Soudní dvůr zdůraznil, že je nezbytné, aby „[podnik tvrdil], že jeho zájmy mohou být ovlivněny poskytnutím podpory“, aniž však nařizoval jakékoli posouzení ze strany Komise nebo Tribunálu, pokud jde o propojení tohoto zájmu se stěžovatelem.

[35] – Rozsudek ze dne 2. září 2021, Ja zum Nürburgring v. Komise (C-647/19 P, EU:C:2021:666) (dále jen „rozsudek ve věci Komise“). Viz rovněž rozsudek ze dne 9. července 2009, 3F v. Komise (C-319/07 P, EU:C:2009:435, body 65 a 104, týkající se zájmů všeobecného odborového svazu zaměstnanců v Dánsku a jeho členů, pokud jde o daňová opatření související se zaměstnáváním námořníků ze třetích států).

[36] – Ja zum Nürburgring v. Komise, bod 66.

68. Nicméně vzhledem k tomu, že postavení „zúčastněné strany“ přiznává straně určitá práva, a s ohledem na skutečnost, že procesní nařízení nezamýšlelo přiznat taková práva každému, ale naopak usilovalo o jejich svěření pouze určité omezené kategorii osob, musí být okruh osob, které se tohoto postavení mohou dovolávat, nutně omezen.

69. Jak vysvětlím dále, skutečným určujícím faktorem není druh zájmu, o který ve věci jde, ale spíše požadavek na to, aby byl tento zájem ovlivněn. Jinými slovy, otázkou je, zda lze prokázat příčinnou souvislost mezi vlivem na zájem či zájmy dané fyzické nebo právnické osoby a danou podporou.

2. K výkladu pojmu „ovlivněny“

70. Článek 1 písm. h) procesního nařízení podmiňuje postavení „zúčastněné strany“ možností, že by zájmy této strany mohly být ovlivněny *poskytnutím* podpory.

71. Tuto podmínku judikatura tradičně vykládá jako požadavek na to, aby dotčená podpora mohla mít „skutečný“ nebo „konkrétní“ dopad na situaci dotčené fyzické nebo právnické osoby nebo na situaci osob, které zastupuje [37].

72. Podle mého názoru jsou tyto výrazy pouze synonymy požadavku na existenci příčinné souvislosti mezi dotčenou podporou a tvrzenými účinky.

73. Z použití výrazu „poskytnutím“ v čl. 1 písm. h) procesního nařízení vyplývá, že osoba, která se domáhá postavení „zúčastněné strany“, musí prokázat, že nepříznivý dopad na daný zájem *jasně vyplývá* z daného konkrétního opatření, které napadá [38].

74. Navíc platí, že vzhledem k použití modálního slovesa, tj. „by mohly“, v textu tohoto ustanovení, nezávisí postavení „zúčastněné strany“ na tom, zda jsou zájmy dané osoby skutečně ovlivněny, ale vztahuje se i na *potenciální* účinky, které by dotčená podpora mohla vyvolávat [39].

75. V praxi však může být obtížné takový druh potenciální přičitatelnosti s dostatečnou jistotou prokázat. Může se ukázat, že na dotčený subjekt má negativní dopady vícero opatření (z nichž některé jsou regulační povahy) nebo účinků (které mají původ v předcházejících/navazujících opatřeních nebo aktech).

76. Za těchto okolností doporučuji, aby byla výše uvedená pozitivní přičitatelnost doplněna posouzením *negativní přičitatelnosti*.

[37] – Viz zejména rozsudky ze dne 9. července 2009, 3F v. Komise (C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 33); ze dne 24. května 2011, Komise v. Kronoply a Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 65); a ze dne 27. října 2011, Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132).

[38] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další (C-284/21 P, EU:C:2023:58, body 60 a 80 a citovaná judikatura). Jak potvrzuje zejména první ze zmíněných bodů, kritériem pozitivního přiřazení je to, co se pokoušela vyjádřit judikatura zabývající se „konkrétními“ nebo „skutečnými“ účinky dotčené podpory (viz bod 71 tohoto stanoviska).

[39] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. dubna 2022, Solar Ileias Bompaina v. Komise (C-429/20 P, EU:C:2022:282, bod 35, v němž Soudní dvůr uvádí, že „[a]čkoli […] zásah do zájmů tohoto podniku může být pouze potenciální, riziko konkrétního dopadu na tytéž zájmy musí být prokázáno právně dostačujícím způsobem“). Viz též usnesení ze dne 10. května 2023, MKB Multifunds v. Komise (C-665/21 P, nezveřejněné, EU:C:2023:408, bod 48), a ze dne 14. prosince 2023, CAPA a další v. Komise (C-742/21 P, nezveřejněné, EU:C:2023:1000, bod 73).

77. To znamená, že Komise musí posoudit, zda napadené opatření zůstává zdrojem tvrzených negativních účinků i poté, co jsou odstraněny jakékoli účinky, které ve skutečnosti vyplývají z jiných možných zdrojů [40].

78. Podle mého názoru judikatura již tento typ přístupu (implicitně) uznává [41].

79. Například v rozsudku Solar Ileias Bompaina v. Komise Soudní dvůr rozhodl, že výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, který byl prokazatelně nepříznivě dotčen opatřením, jehož cílem je snížení výkupních cen pro tyto výrobce [42], nemůže prokázat dostatečnou souvislost mezi těmito účinky a údajnou podporou dodavatelům elektřiny, kteří tímto snížením dotčeni nebyli, a měli tedy údajně výhodnější konkurenční postavení [43].

80. Obdobně ve svém nedávném usnesení ve věci CAPA a další v. Komise byl Soudní dvůr konfrontován s tvrzeními družstevní společnosti rybářů, že (provozní) podpora větrných elektráren na moři poškozuje rybolovné činnosti jeho členů. V návaznosti na posouzení Tribunálu Soudní dvůr konstatoval, že tvrzené dopady na rybolovné činnosti navrhovatelky v uvedené věci (pokud by skutečně existovaly) [44] nejsou přičitatelné dotčené podpoře, ale vyplývají z rozhodnutí francouzských orgánů regulovat námořní a rybolovné činnosti v blízkosti lokalit, kde se nacházejí tyto větrné elektrárny [45].

81. S ohledem na výše uvedené se tedy domnívám, že právo podat stížnost, jak je zakotveno v čl. 24 odst. 2 procesního nařízení, jakož i procesní práva, která z něj vyplývají, jsou podmíněny požadavkem na to, aby potenciální stěžovatel prokázal, že tvrzené (nepříznivé) účinky vyplývají z dotčené podpory.

82. Pokud tuto skutečnost dotčená fyzická nebo právnická osoba nemůže prokázat, nemůže se ani dovolávat postupu a práv, která jsou přiznána „zúčastněné straně“ ve smyslu čl. 1 písm. h) procesního nařízení a jsou spjata s postavením této „zúčastněné strany“.

C. Postavení navrhovatele

83. Pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku je omezena na právní řešení, které bylo uplatněno na důvody projednávané v prvním stupni [46].

[40] – Netřeba dodávat, že touto úvahou není dotčena všeobecná povinnost Komise přezkoumávat informace, které jí poskytla „zúčastněná strana“, jež podala stížnost [obdobně a v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2020, Rakousko v. Komise (C-594/18 P, EU:C:2020:742, bod 85 a citovaná judikatura), s cílem zamezit strategiím členských států zacíleným na umělé přetržení příčinné souvislosti mezi dotčenou podporou a jejím vlivem na některé „zúčastněné strany“ [viz obdobně rozsudky ze dne 27. října 2016, D'Oultremont a další (C-290/15, EU:C:2016:816, bod 48), a ze dne 25. června 2020, A a další (Větrné elektrárny v Aalter a v Nevele) (C-24/19, EU:C:2020:503, bod 70 a citovaná judikatura), které upřesňují, že zásada efektivity vyžaduje, aby byla jednání členských států posuzována z hlediska případných strategií, jejichž cílem je roztříštit opatření na vícero částí za tím účelem, aby se členské státy vyhnuly povinnostem stanoveným unijním právem].

[41] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Komise v. Braesch a další (C-284/21 P, EU:C:2023:58, bod 81, kde Soudní dvůr považoval pro posouzení postavení „zúčastněné strany“ za irelevantní opatření, která „sice jsou s těmito podporami fakticky propojená, avšak z právního hlediska oddělená“), a usnesení ze dne 14. prosince 2023, CAPA a další v. Komise (C-742/21 P, nezveřejněné, EU:C:2023:1000, bod 97). Obdobně viz též rozsudek ze dne 16. května 1991, Extramet Industrie v. Rada (C-358/89, EU:C:1991:214, body 16 až 19, v němž Soudní dvůr v rámci analýzy příčinné souvislosti týkající se určení újmy vyplývající z dumpingového dovozu požadoval, aby bylo odhlédnuto od újmy přičitatelné jiným faktorům).

[42] – Viz rozsudek ze dne 7. dubna 2022, Solar Ileias Bompaina v. Komise (C-429/20 P, EU:C:2022:282, bod 41).

[43] – Viz rozsudek ze dne 7. dubna 2022, Solar Ileias Bompaina v. Komise (C-429/20 P, EU:C:2022:282, bod 43).

[44] – Viz usnesení ze dne 14. prosince 2023, CAPA a další v. Komise (C-742/21 P, nezveřejněné, EU:C:2023:1000, body 40 a 79).

[45] – Viz usnesení ze dne 14. prosince 2023, CAPA a další v. Komise (C-742/21 P, nezveřejněné, EU:C:2023:1000, body 79 a 94).

[46] – Viz, *ex multis*, rozsudek ze dne 4. března 2021, Komise v. Fútbol Club Barcelona (C-362/19 P, EU:C:2021:169, bod 47 a citovaná judikatura).

84. V projednávané věci je stížnost I. Abdelmouineho omezena na závěr Komise, že jej nelze kvalifikovat jako „zúčastněnou stranu“ ve smyslu čl. 24 odst. 2 procesního nařízení, a nemůže tedy podat stížnost na základě tohoto nařízení ohledně údajné státní podpory Francie poskytnuté klubu Paris Saint-Germain FC [47].

85. Dopustila se Komise v tomto ohledu nesprávného posouzení? Stručná odpověď na tuto otázku zní „nikoli“. Mám tedy za to, že není namístě zrušení rozsudku Tribunálu.

86. Domnívám se však, že argumentace, na níž je tento rozsudek založen, by měla být na úrovni použitelného právního standardu částečně nahrazena, aby byla vyjasněna otevřenost judikatury vůči všem druhům zájmu, pouze s jediným omezením, a sice nezbytností existence příčinné souvislosti mezi dopady na zájmy fyzické nebo právnické osoby a dotčenou podporou.

87. V napadeném rozsudku Tribunál odmítl uvedené čtyři prvky, na jejichž základě se I. Abdelmouine snažil prokázat, že jeho zájmy byly ovlivněny tvrzenou podporou, o kterou se jednalo v dané věci [48].

88. Těmito prvky tvrzenými navrhovatelem byly: i) přímý majetkový zájem ve vztahu k finanční situaci klubu FC Barcelona, který mohl mít za následek vznik finančního závazku na straně navrhovatele a jiných *„socios“* v případě úpadku tohoto klubu [49]; ii) zájem založený na hodnotách fotbalu a obrany sportu jako veřejného statku [50]; iii) dopad narušení hospodářské soutěže na způsob organizace klubu FC Barcelona, morální právo navrhovatele spjaté s postavením *„socio“*, jakož i vytvoření právní a hospodářské nejistoty na straně navrhovatele a jiných *„socios“*, která se odráží v omezení svobody sdružování [51]; a iv) zájem na zachování práv *„socios“*, která by byla v případě přeměny postavení nebo struktury klubu FC Barcelona na kapitálovou společnost ohrožena [52].

89. Tribunál samostatně odmítl tvrzení, že zájmy I. Abdelmouineho nelze klást na roveň zájmům akcionáře, s odůvodněním, že relevantní část sporného rozhodnutí představuje pouze podpůrné odůvodnění, které není způsobilé zvrátit hlavní závěr, podle kterého I. Abdelmouine nesplňuje podmínky stanovené pro získání postavení „zúčastněné strany“ [53].

90. Issam Abdelmouine sice neodkazuje výslovně na relevantní body napadeného rozsudku [54], nicméně mám za to, že napadá závěr Tribunálu ve všech výše uvedených bodech.

91. Ovšem na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí I. Abdelmouine, nevyloučil Tribunál v napadeném rozsudku možnost, že by se I. Abdelmouine mohl jakožto *„socio“* dovolávat zájmů, které mu přiznávají stanovy klubu FC Barcelona, nebo jakýchkoli jiných zájmů, které subjektivně měl [55].

47 – Issam Abdelmouine netvrdí, že jeho postavení stěžovatele vyplývá z čl. 108 odst. 3 SFEU.

48 – Bod 28 napadeného rozsudku.

49 – Bod 29 napadeného rozsudku.

50 – Bod 32 napadeného rozsudku.

51 – Bod 35 napadeného rozsudku.

52 – Bod 39 napadeného rozsudku.

53 – Body 50 a 51 napadeného rozsudku.

54 – Čímž patrně způsobil nepřípustnost třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku z důvodu nesplnění čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, který vyžaduje, aby kasační opravný prostředek přesně označil napadané body rozsudku, jehož zrušení se I. Abdelmouine domáhá; viz, *ex multis*, rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise (C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 34).

55 – Viz například bod 43 napadeného rozsudku.

92. Jak jsem již vysvětlila, jakýkoli zájem – osobní či obecný – může spadat do rozsahu pojmu „zúčastněná strana“, pokud by tyto zájmy mohly být poskytnutím podpory ovlivněny. To zahrnuje i zájem I. Abdelmouineho, který měl jakožto „*socio*“, a sice zájem spjatý s pravidly přestupů v klubu FC Barcelona, jakož i jeho obecnější zájem na rovných podmínkách soutěže ve fotbale obecně.

93. Otázkou je, zda byl I. Abdelmouine schopen na základě důkazů předložených Tribunálu prokázat, že tyto zájmy mohly být ovlivněny poskytnutím (tvrzené) podpory, o kterou ve věci jde.

94. To Tribunál popřel. V napadeném rozsudku Tribunál odmítl nároky I. Abdelmouineho buď jako nepřípustné, nebo jako neopodstatněné, neboť: i) nebyl schopen prokázat, že mu příslušné články stanov klubu FC Barcelona přiznávají práva, která by poskytnutím podpory byla dle jeho tvrzení dotčena [56]; ii) nebyl schopen prokázat souvislost mezi tvrzeným ovlivněním svého zájmu a poskytnutím podpory [57]; a iii) nepodařilo se mu dostatečně jasně vysvětlit, jakým způsobem byly jeho tvrzené zájmy ovlivněny [58].

95. Vzhledem k tomu, že I. Abdelmouine se ve vztahu k těmto bodům nedovolává žádného zkreslení důkazů, nemůže být tento závěr Soudním dvorem přezkoumán.

96. S ohledem na výše uvedené úvahy je bezpředmětné posuzovat, zda lze situaci I. Abdelmouineho stavět na roveň situaci akcionáře kapitálové společnosti: i kdyby byla jeho kritika napadeného rozsudku v tomto bodě úspěšná, nelze jej na tomto základě kvalifikovat jako „zúčastněnou stranu“ ve smyslu procesního nařízení [59].

97. Tribunál tudíž nepochybil, když dospěl k závěru, že I. Abdelmouine není „zúčastněnou stranou“ ve smyslu čl. 24 odst. 2 procesního nařízení.

98. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku I. Abdelmouineho zamítl jako neopodstatněné, napadený rozsudek potvrdil a úvahy Tribunálu částečně nahradil.

V. Závěry

99. Ve světle výše uvedeného navrhuji, aby Soudní dvůr třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku zamítl jako neopodstatněné.

[56] – V tomto smyslu viz body 29 až 31 napadeného rozsudku.

[57] – V tomto smyslu viz body 32 až 34 a 39 až 46 napadeného rozsudku.

[58] – V tomto smyslu viz body 35 a 37 napadeného rozsudku.

[59] – V tomto smyslu viz, *ex multis*, rozsudek ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise (53/85, EU:C:1986:256, bod 21).